Ammunitionsfabrikantens bön.

God, låt kriget länge rasa,
Sprida nöd och död och fasa
Öfver haf och land!
Ty det hjälper mig att vinna,
Hvad jag bättre sökt att finna —
Guldet röda
Utan möda
Samladt i min hvita hand.

Hvad berör det mig om tusen
Eller tio sinom tusen
I för tidig graf
Bäddas ned, om blott jag vinner
Syftet mitt, och guldet rinner
Lätt och ledigt,
Rätt och redligt,
Dit jag för min trofidomsstaf.

Hvar och en sig själf får sköta
Jag kan ej min tid förnöta
Med att grubbla på,
Hvad som är det etiskt rätta,
Eller tro till därar sätta,
De där klandra
Alla andra
I de ting, de ej förstå.

Men låt kriget länge rasa,
Sprida nöd och död och fasa
Öfver jordens rund.
O, du store krigets herre,
Låt det brinna sjufaldt värre!
Pengar, pengar,
Mera pengar! —
Hör min bön i denna stund.

J. A. Gustafson.

VIKINGAR I MOTVIND OCH MEDVIND.

"I med- och motgång likä,
sin lyckas öfverman" —

sådan var, försäkrar Tegnér oss, Karl den tolfte.

Men hurudana ä' vi?

Vi ha historiens vittnesbörd för att nationen i sin helhet är beundransvärdt stor och verkligt nobel i motgångens dagar. Och lite' hvar ha vi nog gjort den iakttagelsen, om inte på oss själfva, så åtminstone på andra, att vi äro ganska sympatiska och rentaf trefliga att umgås med, när det inte går så alltför väl i handom. Vi ha till och med den ovärderliga egenskapen, att under sådana omständigheter inte låta förstå precis hur illa det är ställdt för oss utan i stället låtsa som om lyckan vore oss särdeles bevågen.

Man kan låta det gälla som en regel, att när någon landsman gnäller och beklagar sig öfver ekonomiska svårigheter, är han på god väg att bli en förmögen man och fruktar för att någon skall få nys om den saken och på ett eller annat sätt söka begagna sig däraf. Sådana fall utgöra emellertid sällsynta undantag. Det vanligaste är... men det tillhör medgången. Och dit har jag ännu inte kommit.

Hurudant folket i det gamla hemlandet är nu för tiden, vet jag verkligen inte, och det väntas ju inte häller, när man varit här någon längre tid. Svensk-amerikanerna har jag emellertid haft tillfälle att iakttaga lifvet vid olika tillfällen och i deras olika metamorfoser och jag misstänker att arten i det stora hela är sig lik, bortsedt från yttre omständigheter som tillåta en friare och frodigare utveckling. Tillfällena såväl till motgång som medgång äro nog bättre här i landet, ehuru de kanske ej blifva så mycket framhållna i det ena som i det andra fallet.

Hvad nu särskildt beträffar motgången, så tror jag att en immigrant kan få så mycket däraf som han orkar med och stundom litet till. De förmåner som Amerika erbjuder i det afseendet äro sannerligen storartade och om inte immigranten själf förstår att begagna sig af dem, så finns det andra som göra det. Det är kanske inte alldeles så nu som i "den gamla goda tiden" — allting förvandlas som man vet — men något litet torde väl än finnas kvar.

I de motgångar som nästan alltid möta i det första stadiet af en svensk-amerikans förunderliga utveckling framstår han i de allra flästa fall till sin fördel. Hvarken förr eller senare har jag träffat på så trefligt umgänge som i den pröfningstid, hvilken gemenligen betecknas som "eklut".

Jag undrar bara, hvad det blifvit af de goda vännerna och angenäma kamraterna. Sannolikt ha de blifvit män i staten eller åtminstone kommit till ekonomiskt välstånd — och då skall jag be få slippa att förnya bekantskapen. Ty... men ännu har jag inte kommit så långt som till medgången och lämnar dem därför åt sig själfva tillsvidare.

En dylik, halft sentimental återblick på vänskapen och kamratskapet under "storm- och dräng"-perioden tror jag att hvem som hälst någon gång tillåtit sig. Äfven de som "gjort det bra" och tillhöra svenska klubben i sin stad torde vid vissa tillfällen med sympati och icke utan vemod tänka på sällskapet i de hårda brödbitarnes dagar och göra jämförelser med gästerna på banketten, hvilken jämförelse kanske icke utfaller till förmån för de senare, om det i båda fallen är förenadt med landsmanskap, som det vanligtvis är.

Detta beror på att de vackraste svenska egenskaperna komma till sin fulla rätt och användning just i motgången, hvarför också de som äro i besittning af dessa egenskaper kunna öfvervinna den och göra sig så väl förtjänta af medgångens välsignelse.

Men sedan... nej, ännu ha vi inte kommit så långt. Tålamod en liten stund!

Äfven i de fall, då medgången aldrig blir motgångens lön, och bland dem som kunna anses duka under för denna märkes icke så sällan drag, som bekräfta åsikten om den svenska älskvärdheten under ogynnsamma omständigheter. Jag erinrar mig svensk-amerikanska skalder och skriftställare, som supit ihjäl sig — det har åtminstone varit den allmännast angifna dödsorsaken — men både i verk och verklighet betydligt öfverträffat sina vedersakare som gått slingerstigar på Parnassens backsluttningar och kommit åtminstone på torr tufva genom att gripa och hålla fast i rockskörten på folk med goda ben. Och det har funnits svensk-amerikanska konstnärer, hvilka betecknats som "samhällets olycksbarn", men dock varit mera värda lyckans smekningar än många som blifvit feta som tallrikslickare hos konstsnobbande parvenyer.

Naturligtvis hade det varit bättre för dem och deras likar, om de fått njuta af medgången — men det kan vara tvifvel underkastadt om de själfva därigenom blifvit något bättre.

Ty så beskaffande äro landsmännen... men vi bry oss tillsvidare inte om dem i det stadiet. Låt oss ännu en stund betrakta dem i motgången, där de onekligen taga sig ut till sin fördel.

I kampen med motgången är svensken alltid en tapper soldat och en god kamrat. Han tål nog också mera motgång än de flästa andra och jag skulle knappast tro att någon annan nation blir så förädlad af den som vår. Tydligast visar sig detta kanske, när någon stor fara hotar hela nationen. Då reser den sig hög och nobel och enig och ingenting är så främmande för den som småaktighet, kätbel, afundsjuka och dylika fula lyten. När det varit som mörkast i dess historia ha dess dygder lyst allra klarast och hvad som gjort oss stolta öfver att vara svenskar och ingifvit den öfriga världen en inte så ringa respekt har hufvudsakligen haft sin uppkomst under sådana omständigheter.

Därför bör man inte misströsta, vare sig centralmakterna eller entente-makterna komma att anfalla gamla Sverige. Äfven om de i så fall skulle lägga hela landet under sig — hvilket numera tyckes vara brukligt, när neutraliteten kränkes — så kunna de därför inte få bukt med svenskarne. Det är ett jernfolk. Ju mera det hamras på det, desto bättre blir det.

Det är endsat rost som... men vi ha ännu inte kommit till medgången.

Fäster man sig nu endast vid den del af nationen som befinner sig när, omplanterad och — som det påstås — förbättrad, så kan man inte annat än hysa aktning och beundran för dessa banbrytare och nybyggare, som tillhörde svunna, svårare tider, och på samma gång förundra sig öfver den stora skilnaden mellan dem och deras efterkommande som njuta frukterna af deras mödor och segla fram i den medgång, hvartill fäderna vändt sina motgångar. Men om man något litet känner till artens egendomligheter, är det ändå inte så underligt.

Från hemmasvenskt håll har det varit brukligt att fälla mindre smickrande omdömen om svensk-amerikanerna och dessa ha vid besök i det gamla hemlandet blifvit betraktade nästan som karrikatyrer på svenskar (eller också på amerikaner). Tyvärr har det inte varit möjligt att helt och hållet skingra den sorgliga missuppfattningen — till en stor del på grund af att släktingarne därhemma envisats att vilja tro hvad de sett med egna ögon och hört med egna öron.

Detta kommer sig däraf, tror jag, att svensk-amerikanerna aldrig afläggа besök i det gamla hemlandet, förrän de fått medgång.

Hemmasvenskarne skulle se dem dessförinnan, se dem, då de här som bäst kämpa mot svårigheter af alla slag och innan de hunnit få dålig mage — några påstå att det är detsamma som samvete — af alltför mycken medgång. Då skulle de säkert få andra tankar om dem och större sympatier.

Också har jag tyckt mig märka, att svensk-amerikanerna i det stora hela blifvit mildare bedömda af de hemmasvenskar som varit på besök här än af dem, som svensk-amerikanerna varit på besök hos. Och dock torde det mest ha varit de framgångsrika och framstående som de förra företrädesvis varit i lag med. Men äfven så, har omdömet blifvit något mildare.

Men den som varit med dem i motgången, minns med en hänförelse, som kanske, äfven den, är på sitt sätt förvillande för omdömet, hur själfva vedervärdigheterna hade sin tjusning — särskildt sedan de blifvit genomgångna — just till följd af det trefliga sällskapet, i hvilket de delades och som gjorde dem så lätt uthärdliga.

Och detta berodde väl inte bara på den mänskliga svagheten att må bättre, när man vet att andra må lika illa.

Äfven de som nu åka sin jämna väg fram i sex cylinders automobiler utan andra tankar än hur de skola komma förbi hvarandra, torde, trots det fina sällskapslif i hvilket de nu kretsa, någon gång tänka tillbaka till den tid, då de traskade längs en banlinie jämte en landsman och "partner" — båda ännu för litet försigkomna att tjufåka — eller sutto i muntert kamratlag i "skogscamp" eller järnvägsläger efter dagens tunga mödor eller annars sleto ondt utan att känna det så fasligt hårdt, tack vare det kamratskap som gjorde lifvet och lynnet lätt.

Naturligtvis skulle de inte vilja utbyta banketterna, pokerpartierna eller umgänget på klubben mot detta. Så dumma äro de inte — och inte häller så sentimentala. Men vid en ärlig jämförelse mellan sällskapskretsarne förr och nu, skola de inte sanningsenligt kunna säga att svenskarne äro fränstötande och visa dåliga sidor i motgången, som annars är tämligen vanligt hos andra folk.

Och ändå lär mänskligheten i allmänhet inte försämras med åren, hvarför den skillnad som förefinnes i ofvan antydda fall ej kan tillskrifvas tiden utan måtte bero på något annat. Och detta andra är ingenting annat än medgången.

Så ha vi då kommit dit igen! Och nu borde det väl ändtligen sägas några ord om svenskarne, enkannerligen svensk-amerikanerna, i den lyckliga omständigheten.

Men jag gitter inte.

Dessutom vet nog hvar och en, hur det är.

Cornelius Corncob.

Lusitania-affären.

(Nedanstående artikel ur "Dagens Nyheter" i Stockholm torde vara af inträsse för läsarna af Svenska Canada-Tidningen, där denna sak förut diskuterats af mr Rudolf Einhardt. — Red.)

Kapten Ernst Liljedahl har i Aftonbladet ånyo utvecklat sina kända och lifligt bestridda synpunkter i fråga om det tyska U-båtskriget. Det skulle icke uppkallat mig till förnyat inlägg i frågan, om det icke vore så att hr Liljedahl ur den eventuella öfverenskommelsen mellan Tyskland och Amerika angående U-båtsvapnets användning dragit slutsatser som tyvärr äro fullkomligt oriktiga och vilseledande.

Hr Liljedahl har tydligen skrifvit sin artikel i känsla af att ha blifvit desavuerad af händelsernas gång. Han har nog tagit i litet för häftigt från början och kommit fast. Det går genom hans utläggning en ton af osäkerhet, om icke i formen, som tämligen tappert upprätthålles, så i sak. Han liksom ursäktar sig för hvad han skrifvit med att förklara att han måst försvara Tyskland mot de tyskhatande svenskarna. Ett sådant påstående om ilvilja mot Tyskland imponerar naturligtvis på Afton-bladets publik. Men jag tror dock att kritik behöfs, i synnerhet när hr Liljedahl söker fritaga sig i hufvudfrågan om "föregående varning" därmed att han aldrig yttrat sig därom!

Det är dock omöjligt att dölja det faktum att hela världen fått det intrycket af hr Liljedahls uttalanden att Lusitaniadådet var, om icke precis moraliskt berömvärdt, så dock en af militära orsaker nödvändig och därför riktig handling. Ingen har på detta sätt så energiskt försvarat denna händelse som just hr Liljedahl. Icke ens det von Tirpitzska partiet har vågat svara Amerika med hälften af hvad den svenske officeren har förkunnat i Afton-bladet.

I hvarje ny notväxling har den tyska tonen dämpats och blifvit alltmer undfallande. Svalget mellan hrr Liljedahl och von Tirpitz har ytterligare befästs. Till slut lär Tyskland ha medgifvit att hvarje passagerarångare skall af befälhafvaren på det tyska krigsfartyget, stort eller litet, öfver eller under vatten, varnas på föreskrifvet sätt för att ge passagerarna tid att gå i båtarna innan fartyget torpederats.

Hvad betyder detta möjliga resultat af de tysk-amerikanska förhandlingarna? Ingenting annat än att Tyskland återgår till sjökrigsrättens främsta bud att hvarje fartyg skall först varnas eller stoppas till sjöss, innan det eventuellt förstöres. Amerika har aldrig i sina noter till Tyskland bestridt torpederingsrätten i och för sig, utan det har fordrat att en varning föregår. Amerika har alltid menat att dess medborgare som passagerare må färdas å krigförande nations ångare, men vara beredda på att gå i båtarna, hvarför det har protesterat mot att amerikaners lif och egendom förstöres. Den risken att nödgas lämna fartyget har varit fullt klar, likaså förlusten af krigskontrabandet.

Denna rättighet för Amerika, liksom även för hvarje annat folk, att färdas utan dylik fara för lif och egendom på hvilken passagerarångare som hälst har Amerika icke velat släppa. Denna af sjökrigsrätt och humanitetens enkaste bud garanterade rätt har Tyskland omsider måst erkänna. Men huru långt detta erkännande gått är ännu obekant. Amerika fordrar gifvetvis att alla handelsfartyg enligt sjökrigsrätten först skola stoppas genom varning, således icke bara passagerarångare.

Detta är den verkliga innebörden af den tyska reträtten, så långt den nu må ha hunnit.

Men hvad säger hr Liljedahl i Aftonbladet? Han öfverraskar med den besynnerliga förklaringen "att Amerika ändtligen erkänner tyskarnes rätt att sänka dess ammunitionstransporter till ententen" samt "att det tyska humanitetskrafvet på att passagerare ej böra åtföljа dessa laster i princip erkännes". Detta uttalande — kursiverat af hr Liljedahl själf — är en fullständig förvrängning af sanna förhållandet. Hr Liljedahl har naturligtvis gjort detta af oförmåga att komma till sakens kärna. Den stora uppgörelsen skulle resultera uti att Amerika erkänner att Tyskland bara har rätt och är humant, hvilket Amerika icke är! Det är emellertid icke fråga om hvem som har rätt eller icke, utan om fakta.

Om hr Liljedahl noga genomläser den tysk-amerikanska notväxlingen, så borde han finna att Amerika aldrig bestridt tyskarnas rätt att sänka ammunitionstransporter till dess fiender enligt sjökrigsrättens föreskrifter. Det står Tyskland fritt att ta allt krigskontraband, om det kan, utan att Amerikas lagliga rätt kränkes.

Jag hoppas att hr Liljedahl vid närmare eftertanke skall finna huru grundligt han mistsagit sig i denna punkt. Om han det gör, så skall han också inse huru meningslös hans sammanställning af "krigstransporter och passagerare" är. Ty om Tyskland bekvämar sig till att följa sjökrigsrättens föreskrift om föregående varning från krigaskeppet, så löpa ju passagerarna å fartyg med krigskontraband ombord å det ena eller andra slaget ingen risk för lif och egendom: de behöfva endast underkasta sig obehaget af att nödgas afbryta en bekväm resa genom att gå i båtarna. De tyska våldshandlingarna äro uttryck för marin svaghet, icke styrka. Det skulle icke kunna förekomma några Lusitaniadåd från engelsk sida, där man med stora öfvervattensfartyg behärskar hafvet. Sedan engelska undervattensbåtar numera kommit in i östersjön, kan det vara skäligt att vara försiktig med uttalanden om det tyska U-båtskriget. Amerika kan icke förse centralmakterna med ammunition af den enkla orsak att engelsmännen genast skulle lägga beslag på densamma i kraft af sitt herravälde till sjöss.

Då sjökrigsrätten alltid förutsätter en föregående varning, är det ett uppenbart nonsens af hr Liljedahl att tala om "en hjärtlös grymhet" att låta civila passagerare åtföljа krigstransporter eller att kalla passagerarna för gisslan. Om Tyskland medger dylik varning, blir frågan om att passagerarna ej skola åtföljа dessa laster naturligtvis alldeles onödig. Det är tydligen brist på omtänksamhet som vållat att hr Liljedahl kunnat uppställa ett tyskt "humanitetskraf" i den vägen, hvars fullkomliga meningslöshet han för länge sedan bort inse hällre än att häri finna en tysk princip, som Amerika skulle godkänt! Jag tar för gifvet att det är rent missförstånd att konstruera fram en tysk triumf och en amerikansk bakläxa.

Hr Liljedahl har i en polemik med mig öppet erkänt att han är en soldat och ingenting annat. Detta erkännande är värdefullt. Ty han har därmed öppet vidgått hela sin ensidiga syn på problemen, och man förstår mer än väl hvarför alla hans "inlägg i Lusitaniafrågan rört sig om den ovillkorliga rätten att i krig beskjuta fiendens ammunitionstransporter såväl till lands som sjöss". Ja, den rätten är nog ovillkorlig, men det beror ju på hvad man menar med "ammunitionstransport". Ett militärt syfte är icke alltid allena utslagsgifvande. Det finns gränser äfven för själfva krigföringen, förestafvade af civilisation, humanitet och politik. För att använda hr Liljedahls egen liknelse, fastän i motsatt fall, så kan man säga att om det är afskyvärdt att kasta fram kvinnor och barn itll skydd för en retirerande armé, så är det lika afskyvärdt att beskjuta en sådan krigstransport till sjöss, hvilken är passagerarångare som fredliga personer äga full rätt att medfölja med trygghet för sina lif.

Hr Liljedahl förstår tydligen detta, då han är ytterst angelägen att till tyskarnes försvar framhålla att de "offentligen varnat" för Lusitania. Jag vill icke ifrågasätta om denna varning varit tydlig eller icke, ty detta hör icke till sakens princip. Jag vill endast konstatera att en sådan varning i och för sig så mycket mindre kunde respekteras som den har de underligaste konsekvenser med sig. Man behöfver endast tänka sig att en krigförande makt genom blotta varningen lyckas helt bekvämt stoppa all sjöfart för en neutral stat och därigenom vinna ett resultat som den med vapen icke allti dskulle lyckas uppnå. Sjökrigsrätten förutsätter af naturliga orsaker varning från själfva den angripande befälhafvarens sida för att visa att bakom denna varning verkligen står makt att göra den gällande. Lusitanias torpedering var en så att säga lycklig tillfällighet, ty otaliga äro de fall då U-båtsvapnet misslyckats. Det är sålunda icke bevisat att hvarje hotelse kan sättas i verket. Tyskland hade ingen rätt att fordra respekt för denna varning, så länge som Amerika icke ville afstå från hvad som efter sjökrigsrätten lagligen tillkom detta och jämväl andra länder. Det blir då lätt att inse att en framtida legalisering å folkrätten af en sorts förhandsvarning i hamnarna för det eller d tefartyget är af praktiska skäl alldeles orimlig och därför icke kan väntas.

* * *

Kapten Liljedahl är ifrig att undvika den förebråelse att han skulle vara emot sjökrigets humanisering. Kan det köpas med U-båtsvapnets fulla effektivitet, har han naturligtvis intet däremot. Den synpunkten måste vi svenskar komma ihåg för vårt eget vapens skull, ifall det en gång på allvar gäller. Som det nu är, skulle vi icke med våra små resurser våga oss på några Lusitaniabedrifter, när det gäller en stormakts eget skinn. Frånsedt den oerhörda barbarismen uti dylikt lönnmördande af nonkombattanter, hvilket är alldeles tillräckligt för att uppkalla den civiliserade världens indignation, måste vi af politiska skäl sträfva efter en lösning som går i annat tecken än Lusitanias och Arabics ur tysk synpunkt — åtminstone såsom den ursprungligen förfäktades. Tror hr Liljedahl att hans tyska plädering i ringaste mån leder mot en för vårt eget land lycklig lösning af den brännande frågan? Om han noga begrundar konsekvenserna af sina läror skall han med storamiral von Tirpitz omsider finna att fullföljandet af ett ensidigt militärt mål kan medföra alltför stora politiska och moraliska faror. Däraf det starka motståndet från hr Liljedahls frisinnade meningsfränder beträffande hans hållning i Lusitaniafrågan.

Bilden af det hela fullständigas då vi erinra oss att Tyskland icke i sina noter principiellt anklagat Amerika för leverans af ammunition, ty Tyskland har, som bekant, själf tillåtit dylik folkrättslig leverans från neutralt håll. Vi skulle gärna vilja fördöma neutrala länders vapenleverans, om vi voro säkra på att vi själfva kunna fabricera all den ammunition vi behöfva till vårt självförsvar. Det får ej häller glömmas att Tyskland själf producerar oerhörda mängder ammunition till skada naturligtvis för fiendtliga soldaters lif. Allt är reciprokt i krig, utan att oskyldiga skola lida därför. Men det är misslyckat när hr Liljedahl i alla sina motståndare bara vädrar "tyskhatare". Anklagelsen är i förevarande sammanhang så ytlig att den icke längre borde kunna upprepas. För min ringa del är jag officiellt neutral och privat ingen tyskhatare. Sat sapienti!

L. M. Bååth.

WINNIPEG MENDING SHOP.
Föga använda dräkter förvandlas till det senaste modet eller till barndräkter; lagning och stoppning för ungkarlar en specialitet. 448 Alexander Avenue.

ALLT ARBETE GARANTERAS.
Elektriska uppsättningar och ledningar
af alla slag; äfven laddning af storage batteri och reparation; villkor moderata.
Vi hafva den senaste och bästa elektriska apparat för varmt vatten öfver hela huset, när som hälst, på mycket kort tid. Låga afgifter. Snabbt insätta. Fullständiga upplysningar sändas med nöje samt prisuppgifter
TAYLOR ELECTRICAL COMPANY,
311 Carlton St. Phone Main 5445
Midt emot Free Press.

Pälsverk
OCH SKYDDET AF ETT VÄLKÄNDT NAMN.
Nu är den bästa tiden att välja och beställa edert vinterpälsverk. Priset äro de lägsta på många år. Men det finnes endast ett sätt på hvilket man kan blifva nöjd — att köpa pälsverk per post är förenadt med risk, om ni icke är sykddad af en garanti af ett välkändt namn.
Eetablerade 1837 hafva vi rykte för att hafva pälsverk af hög kvalitet och fin tillverkning till mycket läga priser. Våra stilar stå alltid främst i modehänseende.
EFTERSÄND VÅR NYA 1916 KATALOG,
innehållande en fullständig beskrifning på de olika plaggen och fotografier, som visa huru de taga sig ut när de bäras. Den sändes fritt till alla, som anhålla om den.
Efterskrif äfven fullständiga upplysningar om våra exklusiva lager af mäns pälsverk — Coon rockar, mössor, handskar etc.
Alla varor säljas under en garanti om tillfredsställelse för köparen.
HOLT, RENFREW & CO., LIMITED.
Dept. S., 430 Main St.
Winnipeg, Man.
Butiker i östern i Toronto, Montreal, Quebec.

UNGA MÄN
som ha lust till att lära känna sig själfva, skulle skrifva efter ett exemplar af N. Rosenberg Co's berömda bok
"LIFVETS HEMLIGHETER"
Boken omhandlar **lifvets hemligheter, äktenskapet, många slags sjukdomar, hemliga synder,** deras följder, förebyggande och hur man kan bota sig själf i hemmet, o. s. v., och är i hög grad intressant. Sändes **fritt i försegladt omslag** till en hvar som på ett postkort eller i bref insänder sin adress till den välkända läkarefirman
N. ROSENBERG CO., 180 N. DEARBORN ST., CHICAGO, ILL., U.S.A.

Män önskas.
Att lära automobil-, gas-tractoryrket, i Canadas ledande gas-maskinsskola. Tager endast några få veckor att lära. Våra studenter läras noga att operera och reparera automobiler, lastautomobiler, gas-tractors, stationära och marinmaskiner. Vår egen fria arbetsbyrå hjälper eder att välja arbete, för $50 till $125 per månad, som chaufförer, jitneychaufförer, tractormaskinister eller mekaniker. Besök, eller efterskrif fri katalog. **Hemphills Motor School, 643 Main st., Winnipeg.**
Att lära Barberaryrket. Goda löner betalas medan ni lär. Fria verktyg. Endast några få veckor för att lära. Platser skaffas efter afslutad kurs, för från $15 till $30 per vecka. Eller vilja vi starta eder egen affär på lätta månatliga betalningar. Hundratals goda platser, där barberare önskas. Besök Canadas äldsta och största barberarskola. Akta eder för eventuella imitatörer. Efterskrif vacker fri katalog. **Hemphill's Barber College,** Hörnet King st. & Pacific ave., **Winnipeg,** eller 1709 Broad st., **Regina, Sask.**

FÖRSTA KLASS
ACCIDENS-TRYCK
utföres å SVENSKA CANADA TIDNINGENS TRYCKERI.
Vi önska fästa våra många vänners uppmärksamhet på, att vårt tryckeri blifvit kompletteradt med modärna och tidsenliga stilsorter och maskiner, hvarför vi kunna åtaga oss utförandet af all slags "Job Printing", ifrån det minsta til det största. Arbetet inom tryckeribranschen utföres af första klass "union"-män, hvilket garanterar för arbetets kvalité. Gör oss ett besök och öfvertyga eder själf.
325 Logan Ave.
Särskild uppmärksamhet fästes vid order från landsorten. Prisuppgifter lämnas beredvilligt och kostnadsfritt.
WINNIPEG - - MANITOBA

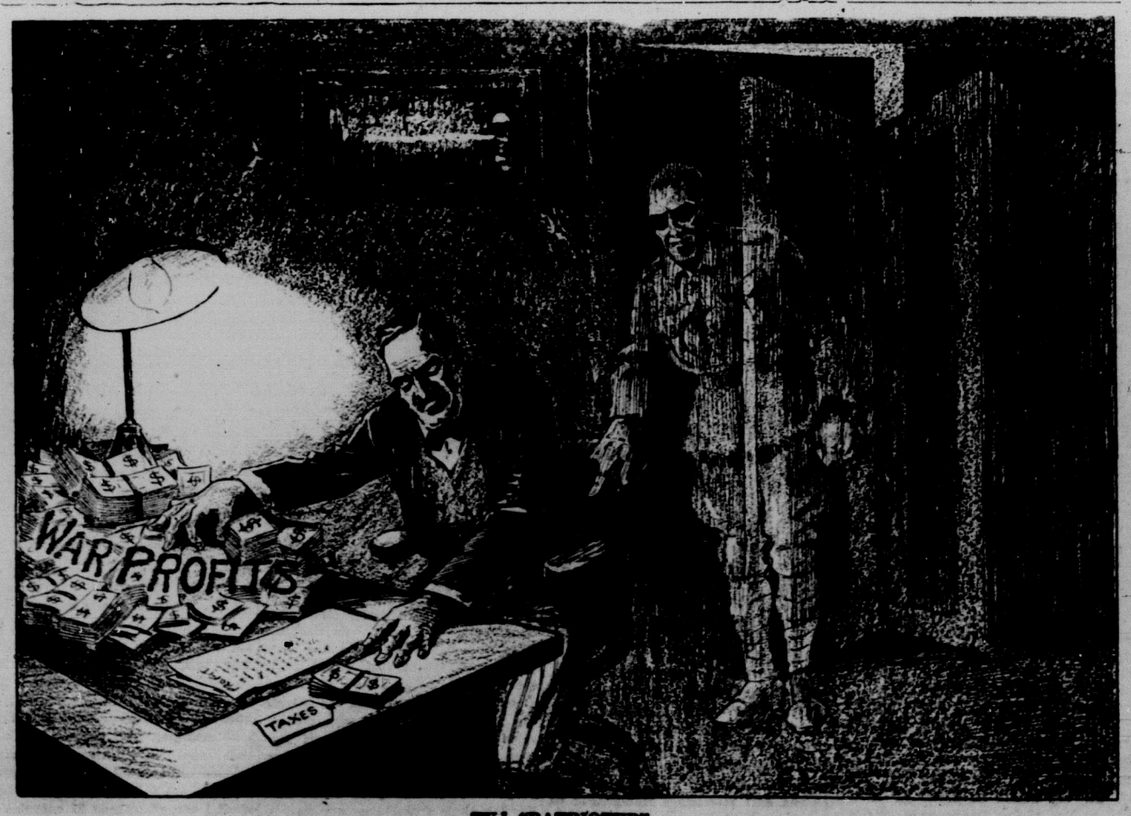

TVÅ "PATRIOTER".
Den döde soldatens vålnad: — Är det allt du kan gifva ditt land?
OBSERVERA!—I Storbritannien måste kontraktörer och fabrikanter, hvilkas förtjänst stigit genom kriget, betala en skatt på 50 proc. af den ökade förtjänsten. Dessutom betala de mycket rika en betydlig inkomstskatt. Hvarför icke i Canada?